

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **M. P.**, zastoupena Mgr. Ing. Markem Švehlíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Purkyňova 74/2, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 221/1, o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 10. 10. 2012, č.j. 430022/2012-R-1027,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Soud přiznává Mgr. Ing. Marku Švehlíkovi odměnu za zastupování ve výši 12.342,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.**
- IV. **Zástupce Mgr. Ing. Marek Švehlík se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto rozhodnutí sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.**
- V. **České republice se náhrada nákladů řízení vůči žalobkyni nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž ministr obrany (dále jen „žalovaný“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ministerstva obrany (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 8. 2012, č.j. 430022/2012-1027, jímž byla zamítnuta její žádost o vydání osvědčení o účasti jejího otce K. P. K. (dále jen „otec“) na národním boji za osvobození dle §

8 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození ve znění rozhodném (dále jen „zákon č. 255/1946 Sb.“), v blíže nespecifikovaném období a kategorii (dále jen „žádost“).

V žalobě namítala nesprávné právní posouzení žádosti, jelikož její otec byl účastníkem národního boje za osvobození v letech 1939-1945 ve spojenecké, konkrétně sovětské armádě dle § 1 odst. 1 bod. 1 písm. b) ve spojení s § 2 odst. 1 bod 3 zákona č. 255/1946 Sb. Účastnil se národně osvobozeneckých bojů, konal službu u 346. motostřeleckého pluku 63. motostřelecké divize 5. armády 3. běloruské fronty v Kaliningradské oblasti, kam nastoupil dne 11. 3. 1944 a kde také dne 24. 3. 1945 zemřel.

Nesouhlasila s právním názorem správních orgánů, které neposoudily státní občanství jejího otce jako české či československé. Správním orgánům vytkla, že nepřihlédly k tomu, že otcova sestra Ž. K. úspěšně prokázala českou státní příslušnost a poté získala české státní občanství.

Dále správním orgánům vytkla nezohlednění skutečnosti, že otec dle § 2 odst. 1 bod 3. zákona č. 255/1946 Sb., nemohl sloužit v československé zahraniční armádě z důvodu na jeho vůli nezávislých. Otec totiž nestihl nastoupit do československé zahraniční armády, jelikož byl předtím povolán do sovětské armády. Přičemž v důsledku jeho úmrtí nebylo následně možné, aby svou českou státní příslušnost prokázal.

Namítala, že správní orgány nepřihlédly k § 17 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., které umožňuje odstranit případné tvrdosti zákona.

Poukázala na to, že jí vznikla újma, neboť jí byly odepřeny satisfakce jak z české, tak z ukrajinské strany, když jí – dítěti války Důchodový fond Ukrajiny rovněž odmítl vyplátit příspěvek.

Žalobkyně navrhla soudu, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Potvrdil, že otec žalobkyně se účastnil druhé světové války jako příslušník sovětských ozbrojených sil a během války padl. Zdůraznil, že se žalobkyni nepodařilo prokázat jeho československé občanství v rozhodné době, což však je jedna ze základních podmínek pro vyhovění její žádosti.

Nesouhlasil s tím, že zákon č. 255/1946 Sb. obsahuje ustanovení umožňující odstranit tvrdosti zákona.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Na ústním jednání právní zástupce žalobkyně i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích.

Soud k důkazu provedl žalobkyní navržené listiny, a to potvrzení ze dne 5. 11. 1944, z něž vyplynulo, že otec žalobkyně narukoval do Rudé armády a dopis Důchodového fondu Ukrajiny ze dne 10. 10. 2012, v němž bylo žalobkyni Důchodovým fondem Ukrajiny sděleno, že fond není oprávněn zvýšit jí důchod jako dítěti války.

Soud na ústním jednání ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 529/16 ze dne 17. 5. 2016 účastníky poučil o zvažovaném použití moderačního práva dle § 60 odst. 7 správního řádu soudního v rozhodném znění (dále jen „s.ř.s.“) a vyzval je k vyjádření. Účastníci ponechali toto rozhodnutí na úvaze soudu.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 28. 3. 2012 žalobkyně podala žádost o vydání osvědčení podle § 8 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o účasti jejího otce v boji za národní osvobození. V žádosti uvedla, že se její otec narodil dne 10. 5. 1914 na Ukrajině matce českého původu. Připustila, že v jejím rodném listě nejsou uvedena státní občanství rodičů, pouze jejich národnosti, a to u matky česká a u otce ukrajinská. Poukázala na to, že otec byl Čech, který bojoval a padl v roce 1945 ve spojenecké armádě. S ohledem na jeho úmrtí však již nelze dodatečně zjistit, z jakých důvodů nevstoupil do československého armádního sboru. Přestože údaj o občanství jejího otce nebyl v žádných dokladech uveden, dovodila, že pravděpodobně byl osobou bez státního občanství s prokazatelně českým původem. Současně upozornila na sestru jejího otce Ž. K. – H., která vstoupila do československého armádního sboru v roce 1944 a Češkou prokazatelně byla.

K žádosti žalobkyně připojila následující listiny: kopii identifikačního průkazu Ž. K. a výpis z Vojenského ústředního archivu o Ž. K. ze dne 19. 3. 2012, z nichž vyplývá, že Ž. K. byla české národnosti; překlad rodného listu žalobkyně ze dne 8. 10. 1996, ve kterém je u otce žalobkyně v řádku „národnost“ uvedeno „Ukrajinec“ a řádek „občanství“ není vyplněn; překlad archivního potvrzení ze dne 19. 11. 1992 z hospodářské knihy Oleksandrivské selské rady Oleksandrijského okresu v letech 1947-1949, ve kterém je u žalobkyně a její matky v řádku „národnost“ uvedeno „Češka“; překlad oddacího listu rodičů žalobkyně ze dne 2. 2. 1943, u obou rodičů je uvedeno, že jsou Ukrajinci.

Součástí správního spisu je i spisový materiál vedený ohledně první žádosti žalobkyně o vydání osvědčení podle § 8 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., podané dne 14. 9. 2010. K této žádosti připojila listiny, ze kterých správní orgán I. stupně i ministr obrany vycházeli i v dané věci, a to dopis ministerstva obrany Ruské federace ze dne 25. 3. 2005 a jeho překlad, potvrzení Rovenské okresní vojenské správy ze dne 17. 2. 1993 a jeho překlad, potvrzení Rovenského okresního vojenského komisariátu ze dne 5. 2. 1975 a překlad, z nichž vyplývá, že otec žalobkyně konal službu v sovětské armádě a zahynul jako voják Velké vlastenecké války dne 24. 3. 1945; dále doložila průkaz penzisty ze dne 1. 6. 1997, dle kterého žalobkyni a její matce byla Alexandrevským oddělením sociální péče přiznána penze jako rodině po padlém vojákovi.

Dne 11.5.2012 sdělením pod č.j. 430033/2012-1027 správní orgán I. stupně informoval žalobkyni, že kritériem pro vydání osvědčení dle § 8 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb. je státní občanství jejího otce v rozhodné době a nikoli národnost s tím, že není možné povolit jakoukoli výjimku, na základě které by bylo možné požadované osvědčení vydat.

Dne 15. 8. 2012 správní orgán I. stupně rozhodl o nevydání osvědčení o účasti otce žalobkyně na národním boji za osvobození, v kategorii konal vojenskou službu ve spojenecké armádě od roku 1943 do roku 1945. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že správní orgán I. stupně měl za prokázané, že otec žalobkyně byl příslušníkem sovětských ozbrojených sil a padl ve válce. Naopak za neprokázané považoval existenci československého státního

občanství jejího otce, což je nezbytná podmínka pro vydání požadovaného osvědčení u osob konající službu jinde než v československé zahraniční armádě. Poukázal na to, že otec žalobkyně se narodil na Ukrajině a jeho otec byl také Ukrajinec, proto předpokládal, že otec žalobkyně byl sovětským státním občanem. Rovněž přihlédl k tomu, že matka žalobkyně pobírala vdovský důchod od orgánů sociálního zabezpečení SSSR.

Žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2012 podala rozklad, v němž namítala, že její otec pocházel z české rodiny, která žila na Ukrajině, celá rodina měla státní občanství SSSR, včetně žalobkyně, která později po návratu do Čech prokázala svůj český původ a získala české státní občanství. Upozornila na otcovu sestru Ž. K., která prokázala českou národnost a vstoupila do Československé armády v SSSR. Zdůraznila, že její otec bojoval za osvobození všech zemí proti fašismu, a žádala o lidský pohled na věc, který jí umožní získat odškodnění za tragickou událost.

Dne 10. 10. 2012 žalovaný zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí odůvodnil tak, že se žalobkyni nepodařilo prokázat československé státní občanství jejího otce. Přičemž cizí státní příslušník má dle zákona č. 255/1946 Sb. charakter účastníka boje za osvobození pouze v případě služby v československé zahraniční armádě. Zároveň konstatoval, že zákon č. 255/1946 Sb. nepřipouští odstranění tvrdosti zákona, a nelze tak přihlédnout k okolnostem daného případu ani k rozměru lidské válečné tragédie, která rodinu žalobkyně postihla.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 1 odst. 1 bod 1. písm. b) zákona č. 255/1946 Sb. účastníkem národního boje za osvobození je, kdo v letech 1939 až 1945 konal vojenskou službu ve spojenecké armádě.

Podle § 1 odst. 4 zákona č. 255/1946 Sb. ustanovení odstavce 1, č. 1, písm. b) až g), č. 2 a odstavce 2 vztahuje se pouze na československé státní občany.

Podle § 2 odst. 1 bod 3. zákona č. 255/1946 Sb. osobou, která konala vojenskou službu ve spojenecké armádě: kdo vstoupil do této armády před 5. květnem 1945 dobrovolně, nemohl-li sloužit v československé armádě v zahraničí z důvodů na jeho vůli nezávislých nebo projevily-li příslušné československé orgány souhlas s jeho vstupem do spojenecké armády a jsou-li u něho splněny - vyjímajíc příslušnost k československé armádě v zahraničí - obdobně podmínky uvedené pod č. 1, písm. a) a b).

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 255/1946 Sb. práva podle tohoto zákona může uplatnit jen osoba, které bude vydáno osvědčení o účasti na národním boji za osvobození.

Podle § 8 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb. toto osvědčení obsahující údaje o osobě, způsobu její účasti na národním boji za osvobození a právech, k jejichž uplatnění je oprávněna, vydá v jediném vyhotovení oprávněné osobě na její žádost ministerstvo národní

obrany; u účastníků zahraničního boje za osvobození stane se tak, je-li třeba, v dohodě s ministerstvem zahraničních věcí, a u účastníků domácího boje za osvobození v dohodě s ministerstvem vnitra.

Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je, zda byly splněny podmínky pro vydání osvědčení o účasti otce žalobkyně na národním boji za osvobození dle § 8 zákona č. 255/1946 Sb.

Předně soud odkazuje na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9.4.2009, č.j. 9 As 8/2009-75, dle které“ *„Rozhodnutí o nevydání osvědčení o účasti na národním boji za osvobození podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví.“* Nyní posuzovaná věc se shodně jako v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týká rozhodnutí o nevydání osvědčení o účasti otce žalobkyně na národním boji za osvobození, jenž je tedy plně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Zásadní žalobní námitkou bylo nesprávné právní posouzení státního občanství otce žalobkyně. V dané věci nebylo mezi účastníky sporu o tom, že otec žalobkyně konal službu ve spojenecké armádě v letech 1943 až 1945 dle § 1 odst. 1 bod 1. písm. b) ve spojení s § 2 odst. 1 bod 3. zákona č. 255/1946 Sb. Správní orgány tuto skutečnost opakovaně konstatovaly ve svých rozhodnutích, když uvedly, že otec žalobkyně vykonával vojenskou službu a při jejím výkonu padl jako voják sovětské armády. Sovětská armáda bezesporu patřila k armádám spojeneckým. Soud souhlasí se žalobkyní, že § 2 zákona č. 255/1946 Sb., představuje výkladové ustanovení k § 1 zákona č. 255/1946 Sb. Konkrétně v § 2 odst. 1 bod 3 zákona č. 255/1946 Sb. je upravena definice osoby, která konala vojenskou službu ve spojenecké armádě. Přičemž pro vydání osvědčení dle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. je pro osobu konající službu ve spojenecké armádě stanovena další podmínka v § 1 odst. 1 bod 1. písm. b) zákona č. 255/1946 Sb., a to povinnost mít v rozhodné době československé státní občanství dle § 1 odst. 4 zákona č. 255/1946 Sb. Osvědčení lze žadateli vydat pouze za předpokladu, že splní veškeré zákonem stanovené podmínky, tj. jednak podá žádost, a rovněž tak doloží veškeré rozhodné skutečnosti podmínky. Tedy břemeno tvrzení a důkazní tíží v daném správním řízení žalobkyni.

Správní orgány postupovaly správně, když po žalobkyni požadovaly, aby prokázala československé státní občanství otce. Žalobkyně si byla této své povinnosti vědoma a v řízení předložila množství listin, kterými se snažila své povinnosti dostát. Soud se však ztotožnil se závěrem správních orgánů, že z žalobkyní doložených dokladů vyplývá, že její otec byl ukrajinské národnosti a jeho státní občanství nebylo v dokladech vůbec uvedeno. Správní orgán I. stupně poté, co zamítl žádost žalobkyně z důvodu neprokázaného československého státního občanství otce, dovořil, že vzhledem k ukrajinské národnosti otce žalobkyně a pobírání vdovského příspěvku matkou žalobkyně od příslušných orgánů Ukrajiny, měl otec žalobkyně pravděpodobně občanství SSSR. Tento názor byl správním orgánem I. stupně sice zaujat nad rámec právního posouzení žádosti, ale byl podložen žalobkyní dodanými podklady, a to jejím rodným listem ze dne 8. 10. 1996, oddacím listem jejích rodičů ze dne 2. 2. 1943 a průkazem penzisty ze dne 1. 6. 1997.

V této souvislosti soud poukazuje na to, že žalobkyně si byla vědoma důkazní nouze ohledně své povinnosti prokázat československé státní občanství otce. V žádosti totiž uvedla, že československé občanství otce nemůže prokázat a v podaném rozkladu konstatovala, že

žalobkyně i její rodina měla státní občanství SSSR. Přičemž až později žalobkyně i Ž. K. prokázaly český původ, na základě čehož jim pak bylo přiznáno české státní občanství.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že správní orgány při posouzení žádosti opominuly § 2 odst. 1 bod 3. zákona č. 255/1946 Sb., když otec nemohl sloužit v československé zahraniční armádě z důvodu na jeho vůli nezávislých, neboť byl povolán do spojenecké armády. Jak uvedeno výše, v citovaném zákonném ustanovení je obsažena definice osoby, která konala vojenskou službu ve spojenecké armádě, a v dané věci nebylo sporu o tom, že otec žalobkyně byl osobou vykonávající vojenskou službu ve spojenecké armádě. Bylo tak zcela nadbytečné zabývat se důvody, pro které otec žalobkyně nenastoupil do československé armády.

Dále žalobkyně namítala, že se správní orgány řádně nevypořádaly s jejími tvrzeními a doklady týkající se sestry jejího otce. Je pravdou, že se správní orgány přímo nezabývaly ani tvrzeními, ani dokumenty týkajícími se sestry otce žalobkyně. Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí však jednoznačně vyplývá, že správní orgány správně vycházely z názoru, že žalobkyně nárok na vydání osvědčení odvozovala a mohla odvozovat toliko od svého otce. Přičemž poukaz žalobkyně na sestru jejího otce, která navíc v době vstupu do československé armády rovněž neměla československé státní občanství a získala jej až později, nemohl nikterak zvrátit již zaujatý správný závěr správních orgánů o neprokázání československého státního občanství otce žalobkyně. O čemž svědčí i tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, že „*V případě otce účastnice řízení se však splnění podmínek pro vydání osvědčení skutečně prokázat nepodařilo.*“ Z procesního hlediska tak lze uzavřít, že přestože se žalovaný konkrétním způsobem nevypořádal s tvrzeními a doklady týkající se sestry otce žalobkyně, nemá toto pochybení za následek takové zkrácení práv žalobkyně, které by samo o sobě ovlivnilo zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. jeho soulad s hmotným právem. Přestože žalovaný nedostál svým procesním povinností vyplývajícím z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění rozhodném, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobkyně negativním způsobem definitivně zasaženo.

Námitku žalobce, že žalovaný nevyužil tzv. protitvrdostního ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., má soud za ryze účelovou, jelikož výše citované zákonné ustanovení bylo ke dni 30. 6. 1964 zrušeno zákonem č. 101/1964 Sb. Zrušené ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., které by správním orgánům umožňovalo prominout zákonem stanovené podmínky pro vydání osvědčení, však nebylo nikterak nahrazeno. Správní orgány tak neměly možnost přihlédnout k výše citovanému zákonnému ustanovení, když žádost žalobkyně byla podána až dne 28. 3. 2012. Nad rámec uvedeného soud upozorňuje na opakovaná poučení správních orgánů daná žalobkyní s tím, že v dané věci zákon neumožňuje přihlédnout k mimořádným okolnostem případu.

Poukaz žalobkyně na újmu, která jí v souvislosti s danou věcí vznikla tím, že jí ani Důchodový fond Ukrajiny nevyplácí příspěvek o sociální ochraně dítěte války, neboť je českou státní občankou, má soud v dané věci za irelevantní. Předmětem správního řízení totiž byl požadavek žalobkyně na vydání osvědčení dle § 8 zákona č. 255/1946 Sb., který není nikterak navázán na vyplácení či nevyplácení příspěvků o sociální ochraně dítěte války z Důchodového fondu Ukrajiny.

Lze tak uzavřít, že správní orgány správně po právní stránce posoudily žádost žalobkyně. Vysvětlily žalobkyni podmínky, které je třeba pro vydání osvědčení dle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. splnit, upozornily ji i na rozdíl mezi státním občanstvím a národností a předložily jasnou úvahu o státním občanství otce žalobkyně. Jelikož žalobkyně neunesla břemeno důkazní ohledně existence československého státního občanství otce, správní orgány nemohly jinak, než rozhodnout o tom, že se žalobkyní požadované osvědčení nevydává. Tedy žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, které by měly za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení mezi účastníky soud rozhodl ve výroku II. tohoto rozhodnutí dle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z nich nemá na náhradu nákladů řízení právo, neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

O odměně ustanoveného právního zástupce soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozhodnutí dle § 35 odst. 8 s.ř.s., podle kterého byl-li ustanoven účastníku zástupcem advokát, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování, popř. daň z přidané hodnoty, stát. Odměna ve výši 12.342,- Kč sestává ze tří úkonů právní služby (1. převzetí a příprava zastoupení a nahlížení do spisu dne 1. 7. 2013, 2. podání opravené žaloby dne 29. 4. 2013, 3. účast na ústním jednání dne 15. 2. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč, tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,- Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 2.142,- Kč. Soud právnímu zástupci žalobce nepřiznal jím požadované úkony právní služby ve formě porad s klientem, jelikož soudu nebyly nikterak doloženy a ani písemné podání ze dne 4. 3. 2014, neboť ve spise není založeno. Zároveň soud výrokem pod bodem IV. tohoto rozhodnutí vyzval právního zástupce žalobkyně k poskytnutí součinnosti.

O nepřiznání náhrady nákladů řízení České republiky ve výroku V. tohoto rozhodnutí soud rozhodl dle § 60 odst. 7 s.ř.s., podle kterého jsou-li proto důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo z části nepřiznává. Žalobkyně byla osvobozena od soudních poplatků pouze z části, a to usnesením ze dne 1. 2. 2013, č.j. 5 A 5/2013-17. Česká republika tak má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšné žalobkyni v rozsahu 10 %, ve kterém žalobkyně nebyla od soudních poplatků osvobozena. Soud si je vědom toho, že institut nepřiznání náhrady nákladů řízení představuje výjimku prolamující základní pravidlo pro přiznání náhrady nákladů řízení (tj. úspěch ve věci) a lze jej použít pouze ve výjimečných případech. Soud však v nyní posuzované věci na straně žalobkyně shledal natolik intenzivní a nepřehlédnutelné důvody, pro které dospěl k závěru, že by bylo v dané věci vhodné využít tohoto výjimečného institutu. Soud přihlédl k tomu, že rodina žalobkyně měla české kořeny a žila v době vypuknutí druhé světové války na území bývalého Sovětského svazu. Otec žalobkyně se jako voják spojenecké armády účastnil osvobozeneckých bojů a v boji padl. Žalobkyně tak bezesporu byla nenahraditelně poškozena německým okupačním režimem. Skončení druhé světové války bylo následováno nestabilní politickou situací, přičemž žalobkyně nemohla svým aktivním jednáním nikterak nastalé okolnosti ovlivnit. Česká republika komplexem zákonů vydaných zejména v průběhu druhé poloviny devadesátých let, mimo jiné i zákonem č. 255/1946 Sb., založila peněžní nároky osobám (či pozůstalým po nich), které byly v době II. světové války,

nejrůznějším způsobem poškozeny okupačním režimem německým. Žalobkyni by takováto kompenzace za bolestnou a násilnou ztrátu otce podle zákona č. 255/1946 Sb., náležela, pokud by disponovala dokladem o jeho československém státním občanství anebo v případě, pokud by její otec, byť bez československého státního občanství, vstoupil do československé armády v zahraničí. Zákon č. 255/1946 Sb., však nepřipouští žádné výjimky. Soud dále přihlédl k tomu, že žalobkyně jakožto důchodkyně pobírá nízký důchod, proto by pro ni i úhrada částky 1.234,20 Kč, jež představuje 10 % z odměny ustanoveného právního zástupce, znamenala podstatný výdaj finančních prostředků. Ve světle všech výše uvedených okolností soud shledal povinnost úhrady nákladů řízení žalobkyní v dané věci i s ohledem na její majetkové poměry za nepřiměřeně vysokou a za krajně nespravedlivou, a proto jí náhradu nákladů řízení České republiky zcela nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková